

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.802 van 22 januari 2009
in de zaak XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 september 2008 waarbij de aanvraag om een machtiging tot een verblijf van meer drie maanden, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 16 november 2004 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 4 januari 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal nam op 15 februari 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Bij brief, gedateerd op 28 augustus 2006, diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Op 17 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen stelde verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen dat bij arrest nr. 11.337 van 19 mei 2008 werd verworpen.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 20 februari 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Op 3 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Tegen de beslissing bedoeld in 1.7. werd op 10 oktober 2008 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd bij arrest nr. 20.142 van 9 december 2008 verworpen.

1.9. Verzoeker diende op 24 september 2008 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. Op 30 september 2008 bevond de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd betekend op 15 oktober 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Dat de ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België in toepassing van artikel 9ter van genoemde wet (Artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980), m.n. : Dat verzoeker reeds een aanvraag tot verblijfsmachtiging op 20/02/2008 indiende in toepassing van genoemd artikel 9ter. Dat dit verzoek afgewezen werd op 03/09/2008, na een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer.

Dat nu een nieuw verzoek voorligt, voorzien van drie documenten welke naar de medische situatie verwijzen, twee medische getuigschriften gedateerd 17/09/2008 opgesteld door Dr. K. (stukken 3 en 4) en een standaard schrijven waar de naam van verzoeker met de hand is ingevuld, opnieuw van Dr. K. (ongedateerd, stuk 5) en blijkbaar gericht aan de ambtenaar-geneesheer. Dat de medische situatie waarnaar in de stukken verwezen wordt evenals de medische omkadering/begeleiding geen nieuwe medische gegevens aanbrengt vergeleken met de voorgaande aanvraag, die op 03/09/2008 werd afgewezen.

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.”

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede *“de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”*

2.1.1. Verzoeker betoogt dat er bij zijn in punt 1.9 bedoelde aanvraag drie nieuwe medische attesten werden aangebracht waaruit voldoende bleek *“(...) dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een reeks medische (psychische) aandoeningen die van die aard zijn dat hij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar het herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit (...)”* en dat hij daarenboven *“(...) enkele nieuwe elementen had aangehaald (...)”* die hij in het kader van de aanvraag bedoeld in 1.6. niet had vermeld.

2.1.2. Verzoeker stelt dat verweerder, door de bestreden beslissing te nemen op grond van de weigeringsbeslissing van 3 september 2008, verzaakt heeft aan de zorgvuldigheids- en redelijkheidsvereiste aangezien hieruit blijkt dat hij de nieuwe concrete en individuele elementen, aangehaald in de in punt 1.9. bedoelde aanvraag, niet in overweging heeft genomen.

2.1.3. Verzoeker vervolgt dat verweerder bij de in punt 1.7. bedoelde beslissing van oordeel was dat uit de voorliggende medische attesten afgeleid kon worden dat er geen reëel risico is voor verzoekers leven of zijn fysieke integriteit, dat er geen sprake is van verminderde levenskwaliteit en dat verzoekers klachten van benigne en banale aard zijn. Verzoeker betoogt dat uit de drie medische verslagen, die voorgelegd werden bij zijn in punt 1.9. bedoelde aanvraag, wel degelijk kan worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een arts genoodsaakt wordt. Verzoeker specificeert dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat er een specifieke medische behandeling lopende is, dat er nog medische behandelingen voorzien zijn en dat er geen adequate therapie in het land van herkomst voorzien is. Verzoeker vervolgt dat verweerder heeft nagelaten om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen, wat ongetwijfeld *“een andere kijk op de zaak had gegeven.”*

2.1.4. Verzoeker besluit met een theoretisch betoog aangaande de materiële en formele motiveringsplicht en poneert dat de motivering van de bestreden beslissing:

“(...) bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar een eerdere weigeringsbeslissing zonder op z'n minst te antwoorden op de nieuwe voorgelegde en recente medische verslagen; noch te antwoorden op de nieuwe argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 24 september 2008 had aangehaald: waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in Rusland voor verzoeker niet toegankelijk zijn gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel bijzonder zwakke, uitzichtloze situatie verkeert. (...)”

2.1.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de formele motiveringsplicht, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing

kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.7. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheids-plicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.8. Aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel stelt de Raad dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS, 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.9. Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

2.1.10. Zowel de medische attesten voorgelegd bij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag als de medische attesten voorgelegd bij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag bevinden zich in het administratief dossier. Zij werden alle opgesteld door dokter K. De Raad verwijst naar het in punt 1.8. bedoelde arrest van de Raad waarin het volgende gesteld werd: *“Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd, blijkt dat de medische attesten waarnaar verzoeker verwijst alle drie op 13 februari 2008 werden opgesteld door de huisarts van verzoeker. Deze documenten werden voor advies overgemaakt aan een ambtenaar-geneesheer die stelt dat uit deze attesten slechts kan afgeleid worden dat verzoeker lijdt aan psychosomatische klachten die medicamenteus worden behandeld. Tevens stelt de ambtenaar-geneesheer, in zijn verslag, dat in de voorgelegde medische attesten weliswaar wordt verwezen naar een ziekenhuisopname, maar dat er*

geen enkele indicatie voorhanden is waaruit kan afgeleid worden dat een ziekenhuisopname vereist is en dat evenmin enige planning of de voorziene hospitalisatie- of behandelingsduur uit de attesten kan afgeleid worden. De ambtenaar-geneesheer wijst er voorts op dat de nood aan een hospitalisatie niet in overeenstemming te brengen is met de benigne en banale aard van de klacht van verzoeker en dat nergens uit de attesten blijkt waarom een regelmatige opvolging van verzoeker door een cardioloog, een psychiater en een chirurg vereist is en waarom de nabijheid van een ziekenhuis met mogelijkheid tot psychiatrische opname noodzakelijk is. Met betrekking tot de onmogelijkheid om te reizen en de nood aan mantelzorg stelt de ambtenaar-geneesheer dat de door de behandelende geneesheer in zijn medische attesten vooropgestelde mogelijke complicaties (acute psychose en hypertensieve crisis) geen te verwachten complicaties zijn bij psychosomatische klachten, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Rusland. De behandelende arts van verzoeker laat ook na om op een duidelijke wijze zijn bronnen te vermelden wanneer hij beweert dat er geen adequate therapie in Rusland beschikbaar is. De Raad kan slechts opmerken dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer waarop de eerste bestreden beslissing gebaseerd is steun vinden in de stukken van het administratief dossier.”

Een vergelijking van het medisch getuigschrift, het medisch attest en het gedetailleerd medisch attest van dokter K. van 19 februari 2008 en het medisch attest en het medisch certificaat van dokter K. van 17 september 2008 levert slechts marginale verschillen op. Het gegeven dat op het medisch certificaat van 17 september 2008 de noodzakelijkheid van een regelmatige opvolging door een cardioloog, psycholoog of chirurg niet meer vermeld wordt en dat bij de rubriek “chirurgische interventie” en “hospitalisatie” ingevuld wordt “volgt” en dat er een verschil is inzake de te gebruiken medicinale middelen kunnen bezwaarlijk als nieuwe elementen ten voordele van verzoeker beschouwd worden. Uit het medisch certificaat van 17 september 2008 blijkt dat dokter K. net zoals op 13 februari 2008 andermaal poneert dat er geen sprake is van een adequate therapie in het land van herkomst. In een niet gedateerde brief van dokter K. gericht aan dokter K. G. van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dokter K. het volgende: *“Ik heb ruimgenoeg informatie over de therapiemogelijkheden in Rusland, Oekraïne, Armenië, Tsjetsjenië enz. (via persoonlijke contacten met oude collega’s); Ik heb al 20 jaar ervaring in klinische geneeskunde en ik weet welke pathologie volledig, gedeeltelijk of niet behandeld kan worden.”* Vastgesteld dient te worden dat deze blote informatie, zonder enige bronvermelding gericht aan de ambtenaar-geneesheer, bezwaarlijk beschouwd kan worden als nieuw element inzake de behandelingsmogelijkheden van de voorgehouden aandoening in het land van oorsprong.

2.1.11. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister besluit dat *“de medische situatie waarnaar in de stukken verwezen wordt evenals de medische omkadering/begeleiding geen nieuwe medische gegevens aanbrengt vergeleken met de voorgaande aanvraag”* en derhalve in toepassing van artikel 9 ter, §3, van de Vreemdelingenwet verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaart.

2.1.12. Waar verzoeker opwerpt dat verweerder nagelaten heeft hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen dat *“ongetwijfeld een andere kijk op de zaak zou gegeven hebben”*, wijst de Raad erop dat artikel 9 ter, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer “zonodig” de vreemdeling kan onderzoeken. Gelet op de in punt 1.7. bedoelde beslissing en aangezien vastgesteld werd dat verzoeker geen nieuwe informatie heeft voorgelegd aangaande zijn voorgehouden aandoening en de medische omkadering en/of begeleiding ervan vormt het geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel indien de ambtenaar-geneesheer zich in die omstandigheden onthoudt van het organiseren van een medisch onderzoek.

2.1.13. Voor wat betreft de kritiek van verzoeker dat er geen rekening gehouden werd met zijn argument dat de medische voorzieningen niet toegankelijk zijn voor hem in Rusland aangezien hij aldaar in een sociaal en financieel bijzonder zwakke, uitzichtloze situatie

verkeert en dat een terugkeer naar zijn oorspronkelijke woonplaats in Rusland daarom onmogelijk is, stelt de Raad vast dat dit argument reeds werd ingeroepen ter gelegenheid van de in punt 1.6. bedoelde aanvraag waar verzoeker vermeldt dat hij verder noodzakelijke medische behandeling dient te ondergaan en dat gelet op zijn kwetsbare sociale en financiële toestand in Rusland een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's inhoudt voor hem. Het herformuleren van een argument houdt niet in dat het een nieuw element inhoudt. De Raad verwijst bovendien naar het gestelde in de punten 2.1.10 tot en met 2.1.12. Hieruit blijkt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij op *“zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”* waardoor een noodzakelijke voorwaarde vermeld in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet niet vervuld werd.

2.1.14. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening gehouden heeft met de nieuwe stukken die verzoeker heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn in punt 1.9. bedoelde aanvraag. Het is niet omdat de stukken nieuw zijn in de zin dat zij dateren van na de beslissing van 3 september 2008 dat zij per definitie ook inhoudelijk nieuw zijn en nieuwe elementen bevatten.

2.1.15. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In wat als een tweede middel kan omschreven worden, werpt verzoeker een schending op van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoeker stelt:

“Zoals was uiteengezet in de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9 ter Vw. dd. 24 september 2008, is een adequate medische behandeling voor verzoeker in Rusland uitgesloten.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is daarom onmogelijk.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.”

2.2.1 Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM. vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij moet worden teruggeleid, hij aan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”*

(RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.1.11. Verzoeker toont niet aan dat hij *“op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vermederende behandeling.”*

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In wat als een derde middel kan worden omschreven, werpt verzoeker andermaal de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker accentueert en herhaalt zijn betoog ter ondersteuning van zijn eerste middel, zodat kan volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari twee-duizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA